

Arrest

nr. 115 063 van 4 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. SMESSAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, en een atheïstische Punjabi te zijn. Uw vader is een Punjabi en uw moeder is Mujahir. U bent geboren in Karachi. Uw moedertaal is Urdu en u spreekt ook Engels en een beetje Punjabi. U woonde rond 2000 een jaar in Sialkot, en dan van 2001-2002 in Karachi en van 2003-2004 in Duitsland, waar u asiel aanvraagde. Dit werd u geweigerd, en ook in beroep werd het geweigerd. U keerde terug naar Pakistan. U woonde daarna een jaar in Jacob Abat en, dan van 2006-2008 in Nazmabad, Karachi en daarna bijna drie jaar in Kharada, Karachi.

U haalde een bachelorgraad in computerwetenschappen in 2000. In 2005 begon u les computerwetenschappen te geven in een college en gaf u ook deeltijds Engelse les aan kinderen. In 2008-2009 werkt u in een computerwinkel en gaf ook nog Engelse les aan kinderen.

U beseftte als jongeman dat u zich geen moslim voelde en vermeed zoveel mogelijk om naar de moskee te gaan. Wanneer u wel ging, deed u gewoon uw vader en broer na, maar echt bidden deed u niet. In 2000 hebt u aan uw ouders verteld dat u geen moslim wil zijn. Ze probeerden u te overhalen, maar toen u zei dat uw besluit vast stond moest u het huis verlaten. U vertrok in 2003 naar Duitsland en kwam in 2004 terug naar Pakistan. In 2005 vertelde u in een discussie aan Nazir, sedert een jaar uw vriend, over uw gedachten. Hij vertelde het aan andere mensen, die u thuis kwamen aanvallen. U werd gewond, bezocht een dokter en verhuisde. In 2009 begonnen de mensen, onder andere studenten van de lokale madrassa te zien dat u de moskee niet bezocht en niet naar moslimfeesten en zo ging. Ze namen u onder dwang mee naar de moskee en dwongen u te bidden, maar u zei dat u het niet kon. Ze namen u mee naar de imam, aan wie u uitlegde wat u dacht. Hij zei u dat u verkeerd was en u moest beloven elke dag naar de moskee te komen. U deed dat 3-4 dagen en toen niet meer. Ze kwamen u halen, en namen u mee naar een plaats waar ze u drie dagen lang folterden en toen u bewusteloos was, gooiden ze u buiten. U weet niet wie u naar het ziekenhuis bracht. Daar lieten de dokters de politie komen. U vertelde hen alles, maar ze wilden geen verklaring opnemen. Een agent zei zelfs dat dit inderdaad moet gebeuren met een persoon zoals u. Toen u thuiskwam zag u dat de zaken in uw huis kapotgemaakt waren. Na deze aanval verhuisde u opnieuw en werkte u niet meer. U leefde van uw spaargeld. U bleef zoveel mogelijk binnen, waar u zich bezig hield met films kijken en spelletjes spelen op het internet en u regelde uw reis naar Europa. U vertrok eind oktober 2012 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 6 januari 2013 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd. U legt geen enkel document voor ter staving van uw asiëldossier.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Pakistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de Subsidiäre Bescherming zou lopen. Er kan immers getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid dat u zich heeft afgewend van de islam en daardoor problemen in Pakistan heeft gekend.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u in 2003 reeds asiel aanvraag in Duitsland. U was toen nog niet aangevallen geweest omwille van uw ideeën, maar verklaart dat u toen al bang was voor uw leven omwille van religieuze problemen, omdat u atheïst bent (CGVS p. 2). Echter, u verklaart tevens dat u er niet zei dat u problemen had als atheïst of ongelovige of omwille van uw afkeer van de islam, maar er enkel zei dat u een familieprobleem had. Zelfs toen u asiel geweigerd werd en in beroep ging, vertelde u nog niet de werkelijke reden van uw vertrek uit Pakistan. Dit doet twifelen aan de geloofwaardigheid dat u zich heeft afgekeerd van de islam en om die reden genooddaakt was om asiel aan te vragen in Duitsland. Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal zijn de familiale problemen waarvan u gewag maakte immers het gevolg van het feit dat u geen moslim meer wilde zijn.

Ten tweede kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u een problemen had in uw land als gevolg van uw ongelovig-zijn. U beweert naar Duitsland te zijn vertrokken omwille van uw overtuiging, en maakte al mee dat u door uw eigen familie werd verstoten. U zou dus moeten weten dat het riskant is om iets over uw overtuiging te vertellen. In die context is het dan ook weinig geloofwaardig dat u hierover met anderen, met name uw vriend Nazir, gaat discussiëren over het feit dat u ongelovig geworden bent (CGVS p. 6). Zeker rekening houdende met uw hoge opleiding en met wat u voorheen met uw ouders bent tegengekomen kan worden gesteld dat u op de hoogte bent wat het risico is in Pakistan om over dergelijke onderwerpen te spreken. Voorts is het opmerkelijk te noemen dat u niet op de hoogte blijkt te zijn dat atheïsme door de Pakistaanse wet verboden is. Nochtans heeft u volgens uw verklaringen op internet informatie over het atheïsme gezocht. Gezien u door de politie niet geholpen werd, en u zoveel tijd én internet ter beschikking had, zou het toch logisch geweest zijn mocht u zich tenminste hebben proberen informeren over wat de wet in Pakistan eigenlijk zegt (CGVS p. 10). In hetzelfde verband is het ook bevreemdend te noemen dat wanneer u op internet opzoeken deed over atheïsme dat er op het internet groepen van mensen te vinden zijn die in dezelfde situatie van u verkeren. U beweerde dat dergelijke groepen organisaties of websites niet bestaan, doch een korte opzoeking op het internet leert dat er al in december 2006 een blog op het internet begonnen is met als titel "Reflections of a Pakistani Atheist", dat er in 2011 een website gelanceerd is van de Pakistani Atheists and Agnostics (PAA) waarover verschillende artikels verschenen zijn op andere websites, dat er sedert 2011 ook een Facebook-pagina is van deze groep waarover op het internet werd gerapporteerd, en op Facebook zelf nog andere dergelijke pagina's te vinden zijn (zie documentatie). Rekening houdend dat u in die periode gedurende lange sociaal geïsoleerd was kan worden

aangenomen dat u die informatie wel zou hebben gevonden. De geloofwaardigheid van dit gedeelte van uw asielrelaas komt dan ook in het gedrang.

Ten derde zijn er bedenkingen omtrent de geloofwaardigheid van de tweede aanval die op u werd gepleegd. Hierbij waren volgens uw verklaringen mensen betrokken die lid waren van een madrassa. U bent niet zeker van de naam van de madrassa. Wanneer u gevraagd werd naar het soort madrassa, noemt u zowel soenieten als sjiïeten, en zegt dat alles verbonden is, zonder echter een preciezer beeld te geven van wie nu eigenlijk uw aanvallers waren (CGVS p. 8). Gezien dit een madrassa in de buurt van uw huis was en u zelfs 3-4 keer naar hen ging om les te krijgen, én dit uw aanvallers waren, is het niet aannemelijk dat u niet minstens de naam van de madrassa kan opgeven (CGVS p. 7) en dat u toch op zijn minst zou moeten weten of u aanvallers nu soenieten of sjiïeten waren. Aan deze mensen had u uit angst gezegd dat u moslim was, maar toen ze u verplichtten te bidden, kon u het niet. Zelfs al bad u al lang niet meer, het feit dat u niet kon bidden toen ze dit van u eisten is toch wel opmerkelijk. Tenslotte bent u nog tot u 18-19 jaar was af en toe naar de moskee gegaan waar u moest bidden (CGVS p. 9). Dat u toen al enkel de mensen nadeed, is niet aannemelijk en zelfs al mocht dit zo zijn, kan worden aangenomen dat u toch nog steeds zou moeten weten hoe u dit moest doen.

Ten vierde is het vreemd dat u nog drie jaar in Pakistan bleef nadat u drie dagen was gefolterd. Dat u zoveel tijd nodig had om uw reis te organiseren, is niet aannemelijk en ondermijnt uw vrees (CGVS p. 4 en 7). Ten vijfde dient nog opgemerkt dat bij DVZ (vragenlijst vraag 5) u zei dat u bij de eerste aanval twee dagen werd gefolterd, terwijl u bij het CGVS verklaart dat de foltering gebeurde na de tweede aanval en drie dagen duurde. Bij confrontatie verklaart u dat u denkt dat ze u niet goed begrepen hebben.

Voorts dient opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt die aantoonst dat u na uw vertrek uit Duitsland effectief naar Pakistan bent teruggekeerd. U hebt in die periode dat u teruggekeerd bent gewerkt en zou hiervan papieren kunnen in bezit hebben. U zou in het ziekenhuis gelegen hebben, maar legt ook hiervan geen document voor. Het is ook eigenaardig dat de politie wel een verklaring heeft afgenomen maar dat u hier geen papier van kan voorleggen. U legt ook geen enkel identiteitsdocument voor. Nochtans kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij tenminste documenten kan voorleggen die zijn identiteit kunnen aantonen. U legde ook geen enkel document voor die de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Pakistan occupied Kasjmir (PoK) en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in PoK en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde zaken in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Sindh thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 1 en § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt een aantal artikelen toe die handelen over het atheïsme in Pakistan en de er toegepaste blasfemiewetgeving.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij als atheïst in Pakistan zou ondervonden hebben. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas om reden dat (i) verzoeker reeds in 2003 asiel vroeg in Duitsland, op dat ogenblik reeds bang was voor zijn leven omwille van religieuze problemen doch hierover met geen woord repte tijdens de lopende asielprocedure, (ii) het in de Pakistaanse context weinig geloofwaardig is dat verzoeker met anderen gaat discussiëren over het feit dat hij ongelovig is en het opmerkelijk is dat verzoeker er niet van op de hoogte is dat atheïsme in Pakistan bij wet verboden is, (iii) verzoeker vage verklaringen aflegt over de tweede aanval die op hem werd gepleegd, (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker nog drie jaar in Pakistan verblijft nadat hij beweerdelijk drie dagen gefolterd zou geweest zijn, (v) verzoeker geen enkel document neerlegt waaruit blijkt dat hij na zijn vertrek uit Duitsland effectief naar Pakistan is teruggekeerd en (vi) verzoeker ten slotte geen enkel identiteitsdocument neerlegt.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker die in 2003-2004 in Duitsland woonde brengt bovendien geen enkel bewijs bij dat hij na de verwerping van zijn asielaanvraag naar Pakistan terugkeerde, terwijl de verzoeker voor iedere vorm van internationale bescherming gehouden is tot de plicht tot medewerking. Deze dient ter staving van zijn verzoek immers zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van de verzoeker alsook alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot

identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Niettegenstaande het ontbreken van identiteitsdocumenten en het ontbreken van een bewijs van zijn voorgehouden terugkeer naar Pakistan twee determinerende motieven uitmaken van de bestreden beslissing, geeft verzoeker dienaangaande geen enkele verklaring voor het ontbreken van stukken. Verzoeker verklaarde zelf dat hij in de periode dat hij teruggekeerd was, gewerkt had en in het ziekenhuis zou hebben gelegen. Verzoeker verkeert bijgevolg in de mogelijkheid zijn terugkeer met deze stukken aan te tonen. Dat verzoeker dienaangaande iedere medewerking weigert ondermijnt dan ook op ernstige wijze de medewerkingsplicht die op hem rust.

Zelfs indien verzoeker zou zijn teruggekeerd naar Pakistan kan geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij zich afgewend heeft van de islam en daardoor problemen zou hebben ondervonden.

Verzoeker beweerde immers in 2003 naar Duitsland te zijn vertrokken omwille van zijn overtuiging en was op dat ogenblik om die reden verstoten door zijn eigen familie. Indien hij toen nog niet aangevallen geweest was omwille van zijn ideeën, verklaarde hij toen al vrees te hebben voor zijn leven omwille van religieuze problemen, omdat hij atheïst is. Aangezien verzoeker tijdens zijn asielprocedure in Duitsland hierover met geen woord repte maar er enkel zei dat hij een familieprobleem had kan er ernstig getwijfeld worden aan de waarachtigheid van zijn verklaringen volgens dewelke hij zich heeft afgekeerd van de islam en om die reden genoodzaakt was om asiel aan te vragen in Duitsland. Verzoekers atheïsme maakt immers de kern van zijn asielrelaas uit, er kan bijgevolg in redelijkheid verwacht worden dat verzoeker hiervan melding maakte bij zijn asielaanvraag in Duitsland.

Verzoeker legt bovendien zeer vage verklaringen af over de tweede aanval die tegen hem plaatsvond. Verzoeker verklaarde dat de betrokkenen die de aanval uitvoerden lid waren van een madrassa. Hoewel deze madrassa zich in de buurt van verzoekers huis bevond en hij nog 3-4 keer naar hen toe is gegaan ging om les te krijgen is het niet aannemelijk dat verzoeker niet de naam van de madrassa kan opgeven. Minstens mag van verzoeker verwacht worden dat hij zou weten of zijn aanvallers nu soenieten of sjiïeten waren. Dat verzoeker ten slotte nog drie jaar in Pakistan bleef nadat hij drie dagen was gefolterd, ondermijnt de door hem voorgehouden vrees op ernstige wijze.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Karachi van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER